

∞ Bloedzusters ∞

Christian Deterink

Het was in de zomer van 1943 dat ik me voor het eerst gewaar werd van mijn bijzondere gave. Het gebeurde op het hoogtepunt van mijn geloofscrisis en op het moment dat ik had besloten uit mijn kloosterorde te stappen. Ik twijfelde aan alles: de echtheid van mijn bestaan als non, de beginselen van mijn kloosterorde en de betreuenswaardige toestand waarin de wereld zich bevond.

Het was een roerige tijd, de Grote Vaderlandse Oorlog was in volle gang tegen het verachtelijke Duitsland. Onze mannen en jongens stierven in groten getale aan het front, terwijl de situatie in de steden en op het platteland ronduit erbarmelijk was. Ik was diep getroffen door alle ellende en al het geweld en het ontzettende lijden van de wereld. Ik was verbitterd door het besef dat ik geen enkele invloed op die misselijkmakende verschrikkingen kon uitoefenen. Bovendien voelde ik me miskend, omdat de nonnen waarmee ik sprak over mijn twijfels en frustraties, me niet leken te begrijpen. Ik denk dat ik gevoelig was voor al het onrecht op de wereld, meer nog dan mijn zusters en broeders van de Kynorietenorde.

Misschien dat God zich juist daarom tot mij wendde met die bijzondere opdracht die mijn verdere leven zou gaan beheersen. Ik weet nog dat ik alleen in het gras lag op een veldje langs de Moskva, en me diep ellendig, nutteloos en stuurloos voelde. Plots kreeg ik een ingeving die zo helder was en zo sterk, dat ze moest zijn gezonden door Gods hand. Ik was voorbestemd de op aarde teruggekeerde Messias te herkennen! Ik twijfelde er geen moment aan dat daar, op die zwoele namiddag God zelf tot me gesproken had. Ik had, als enig levend wezen op aarde, de gave de uit de hemelen neergedaalde Jezus Christus te identificeren.

Vanaf dat moment veranderde mijn leven ingrijpend. God had het voorheen zo donkere pad verlicht dat ik moest bewandelen en met een zekerheid en beslistheid die ik nooit eerder had gehad, besloot ik God's Taak tot uitvoering te brengen.

Ik kwam echter niet meteen in actie. De volgende dagen bracht ik door in eenzaamheid en vrome overpeinzing. Ik bezon me bedachtzaam over de stappen die ik moest ondernemen. Moest ik abt Zasimon van mijn Gave op de hoogte brengen? Het leek het meest waarschijnlijke; tenslotte had mijn congregatie, de kleine en onbekende Kynorietenorde, als doelstelling het pad te effenen voor de terugkomst van de Messias. Ik zou een sleutelrol kunnen spelen in het vervullen van die doelstelling.

Het was opnieuw God die me de weg wees. Zijn teken kreeg ik twee dagen later, toen ik verward door de stad liep. Niet ver van het onopvallende gebouw waar de Kynorieten gevestigd waren hield een zwerver, waarvan er zoveel rondliepen in Moskou, me tegen. In afschuw voor de stank waarmee de man vergezeld werd, wilde ik eerst snel doorlopen, maar toen begon hij te praten. Hij praatte snel en vinnig en zijn speeksel spatte op mijn gezicht. Maar wat hij zei opende voorgoed mijn ogen.

Mijn eigen congregatie begon ik drie maanden na de Openbaring. Ik en mijn nieuwe zusters hadden een geschikt huis gevonden, juist buiten Moskou, dat voldeed aan al mijn eisen. Onopvallend, beschut en niet te ver van de stad. En met grote keldervertrekken. Hier konden we mijn Missie tot een goed einde brengen.

Mijn nieuwe groepje bestond naast mij uit zes personen, allemaal voormalige nonnen, Kynorietessen. Ik had elk van hun de maanden ervoor persoonlijk gesproken en uiteindelijk waren ze allemaal overtuigd en vervuld van de Taak die mij door God persoonlijk was gegeven. We hadden geen naam aan onszelf gegeven noch ook maar enige ruchtbaarheid gegeven aan de taak die we onszelf hadden gesteld. Onze zaak was gediend met geheimhouding. We beseften maar al te goed dat de grote massa onze missie eenvoudigweg niet zou begrijpen.

De eerste weken verliepen in redelijke rustige omstandigheden. We besteedden onze tijd aan het verder naar onze wensen aanpassen van het huis, het inrichten van de ceremonieruimte in de kelder en het bediscussiëren van onze werkwijze. Maar altijd werd mijn absolute autoriteit gerespecteerd: uiteindelijk nam ik alle beslissingen. In de lange avonden vertelde ik, tijdens samenkomsten in de grote kelder, in een sacrale sfeer, over alle details van mijn Openbaring, daar aan de oevers van de Moskva. Of ik liet hen meedelen in de levendige dromen die ik sindsdien had gehad. Voorspellende beelden over mijn en onze Missie. Apocalyptische beelden over het einde van de wereld en het begin van het Rijk Gods. De confrontatie tussen God en Satan, de overwinning van het goede op het kwade... De meisjes hingen aan mijn lippen.

Overdag maakte ik, met enkele van mijn zusters, lange tochten door de stad. We waren ervan overtuigd dat ergens in deze stad binnenkort de Messias voor mij zou opduiken. Daarover was er geen enkele onzekerheid: God had natuurlijk juist mij begiftigd met de Gave omdat hier, in Moskou, de Messias de wereld zou betreden.

Dagen liep ik rond, speurend en zoekend, in het rotsvaste geloof dat God mij zou leiden. En uiteindelijk gebeurde het ook. Opvallend genoeg zag ik hem in dezelfde straat als waar ik ooit de zwerver was tegengekomen. Een jonge man, waarschijnlijk een student. Voor ieder ander een doodnormaal iemand, maar ik herkende meteen zijn ware aard. De Messias, de Verlosser. Het was overduidelijk.

Ik had tranen in mijn ogen van ontroering, en kon me nog maar net beheersen me niet voor hem in het stof te gooien en zijn voeten te kussen...

Het had zo mooi kunnen zijn, in een andere wereld...

Nog diezelfde nacht werd de Messias door een aantal van mijn zusters de kelder, onze ceremonieruimte, binnengeleid. Zoals afgesproken waren ze in die donkere nacht de stad in gegaan om hem te ontvoeren, de jonge man die ik had aangewezen. Hij bleek Innokentij Obromov te heten. Doodsbang en zich hevig verzettend werd hij op de grote stenen tafel gelegd en stevig vastgebonden. Ik keek hem aan, hem meer liefhebbend dan wat ook in de wereld. En intens droevig beseftte ik hoe moeilijk mijn taak zou worden.

Mijn zusters zetten zich neer op de banken aan weerszijden van het altaar en keken verwachtingsvol naar me op, hun ogen oplichtend in het vage schijnsel van de enkele brandende kaarsen. De ceremonie kon beginnen.

Ik stond op en hief mijn handen omhoog naar de hemel.

"Zie hier, o God, Uw eigen Zoon, door U teruggezonden naar Uw eigen volk. In alle ootmoed en devotie danken wij U voor dit grote offer. Maar wij smeken U, o Heer, neem Uw Zoon terug, want de tijd voor Hem is nog niet rijp. De wereld is ver, veel te ver afgeleden in diepe zonde en tegenwoordig nog slechts het domein van de satan. Het zou ongepast zijn het beeld van Uw eigen Perfectie onder te dompelen in deze beschamende wereld. Want ja, uw eigen schepping is geworden tot een poel van geweld, haat en lijden. Wij mensen zijn het niet waardig om voor Uw aangezicht te staan. Het is tijd, o God, voor het Laatste Oordeel, de Zondvloed, de Apocalyps. Nederig bidden we U, Heer, laat de Armageddon plaatsvinden, zodat al het vuil voor eens en altijd van deze aarde gespoeld. Pas als dat gebeurd is, zijn we het waard uw eigen zoon, de Messias te ontvangen."

Bijna buiten adem van deze lange monoloog die ik zo vaak gerepeteerd had pakte ik de dolk, die achter de band om mijn middel had gezeten en hief hem hoog boven mijn hoofd. Vervolgens riep ik met gezwollen stem:

"Neem daarom Uw Zoon aan die we hiermee naar u terugsturen, en plaats hem opnieuw aan uw zijde, zodat hij op het geschikter en gepaster tijdstip terug kan keren om Eerste en Enige Koning van alle mensen te worden."

En met deze woorden liet in de dolk neerkomen in de borst van de jonge Obromov, de Messias. Zwak gekerm was het laatste wat hij voortbracht voor hij stierf en zijn terugreis aanving naar zijn Vader.

Op dit moment was Simotjska, één van de meisjes snel naderbij gekomen, om het bloed dat zich losmaakte uit de wond van de dode jongeman, op te vangen in een ondiepe schaal. Ze deed het met een plechtigheid die me zeer tevreden stemde. Toen de schaal vol was, werd deze overgegoten in een grote kelk, een prachtig gouden relikwie dat we hadden ontvreemd uit de kapel van de Kynorieten. Simotsjka overhandigde me de beker zonder iets te zeggen.

Intens droevig gestemd door het noodzakelijke heengaan van onze Messias, hief ik de kelk in de lucht en proclameerde: "Sta ons toe, God, het bloed te drinken van uw Zoon, zoals ook ooit de Apostelen dit immense voorrecht toebedeeld kregen bij het Laatste Avondmaal. En zegen ons, in de wetenschap dat we ons leven geheel aan U hebben gewijd."

Met deze woorden dronk ik uit de beker. Het bloed was verbazingwekkend warm en smaakte ijzerachtig en bitter. Zonder nog iets te zeggen, gaf ik de beker door aan Simotsjka, die inmiddels

met de andere meisjes in een kring om het altaar waren gaan staan. Simotsjka dronk, bijna gulzig, voor ze de beker aan Anna, die naast haar stond, doorgaf. Zo dronken we uiteindelijk allemaal. Het bezegelde het einde van deze pijnlijke, maar o zo nodige ceremonie.

"Bloedzusters", mompelde ik nauwelijks hoorbaar.

"Bloedzusters", herhaalden de meisjes...

De ceremonie was voorbij...

De dagen erna beleefde ik in een trance. De moord op de Messias had me meer geraakt dan ik had voorzien, maar ik kon me sterken aan de gedachte dat het juist was wat ik deed, dat ik handelde in de geest van wat God Zelf aan mij had opgedragen. Maar het was zo moeilijk...

Ook de andere meisjes waren van streek en er werd druk gepraat over de vraag of onze moeilijke taak nu vervuld was. Zou het? Ik twijfelde, want ik bleef verontrustende voorspellende dromen houden, dromen waarin ik opnieuw de ceremonie moest uitvoeren, en opnieuw...

Ongeveer een week later liep ik met mijn zusters Dotnara en Natasja door de stad toen mijn oog opeens viel op een kind dat aan de hand van een haastige moeder werd meegenomen. Ik bleef als genageld aan de grond staan. De Messias! Hoe graag ik het ook wilde ontkennen, ik moest inzien dat het kind duidelijk de kenmerken van Jezus Christus Zelf in zich had. Het leek of het kind straalde, op een manier die normale stervelingen niet konden zien. Het heldere licht van de pure liefde, de absolute onbegrensde Goedheid. In wanhoop riep ik God aan: waarom opnieuw deze beproeving, waarom ik? God, laat deze beker aan mij voorbij gaan...

Dotnara en Natasja, die me hadden zien verstijven, keken me verbaasd aan.

"Wat zie je, wat zie je", vroegen ze door elkaar heen.

"Daar, de Messias", hijgde ik ademloos. Ook zij verstarde en ze draaiden zich om naar de moeder en het kind, die zich zojuist aansloten in een rij voor de gaarkeukens.

Die nacht doodden we het kind, een jongetje van een jaar of vijf oud, met de naam Aljosja Choborow en zonden we het terug naar de Here de Schepper, opnieuw smekend om het Laatste Oordeel. Het was een moeilijke ceremonie, die me misschien niet was gelukt te volbrengen als ik al had gewist wat me te wachten stond. Want Aljosja was niet de laatste Messias die opstond.

Nee, verre van...

In de maand die volgde doodden we nog vier mensen waarin ik de Messias had herkend. En elke keer werd de ceremonie weer zwaarder te volbrengen. Dagenlang pijnigde ik mijn hersens waarom God zijn eigen Zoon niet accepteerde en terug bleef sturen. Hij moest toch inzien dat de Messias niets zou kunnen aanrichten in deze afschuwelijke wereld.

Tenslotte besloot ik dat het aan ons moest liggen; wij waren nog steeds niet geheel vrij van zonden en daardoor onwaardig de handeling te verrichten. Onze missie zou alleen lukken als wij ons zelf nog onvoorwaardelijker onderwierpen aan de Heer onze God.

Daarom legde ik, noodgedwongen, nog strengere regels op aan ons allen. We moesten minstens acht uur per dag bidden en mediteren en ons geheel proberen af te snijden van de zondige buitenwereld.

Het was toen, dat ik voor de eerste keer een zekere weerstand ontdekte bij mijn zusters. Het stemde me diep treurig om te beseffen dat ook zij slechts mensen waren: zwak en neigend naar het slechte.

Een week nadat ik de nieuwe regels had opgelegd vond ik opnieuw de Messias, nu huizend in een jongen van ongeveer twaalf jaar oud. Ik liet hem natrekken door mijn zusters en hij bleek de zoon te zijn van een invloedrijke partijbons. De hele dag was ik bijzonder opgewonden door het vooruitzicht van de nieuwe ceremonie, waarvan op de een of andere manier had ik het sterke voorgevoel dat nu eindelijk wel zou slagen. Ik gaf meteen Anna, Dotnara en Serafima de opdracht hem diezelfde nacht nog te ontvoeren en bij me te brengen. Plichtgetrouw begonnen ze aan hun taak.

Mijn drie zusters waren lang weg, veel langer dan verwacht en die nacht zaten de andere drie meisjes en ik al urenlang ongeduldig klaar in de ceremonie-zaal toen de drie eindelijk terugkeerden.

Alleen.

Ze vertelden dat het hen niet was gelukt de jongen te ontvoeren. Ze putten zich uit in excuses. Alles hadden ze geprobeerd, maar het huis was gewoon te goed beveiligd. De meisjes probeerden in alle macht te overtuigen, maar ik bleef hen ijselijk kalm aankijken en zwijgen. Tenslotte zag ik angst opdoemen in hun ogen. Ik wist het: ze logen en verzonnen smoesjes. Ze hadden mijn bevelen genegeerd! Ik was verbijsterd en raakte al snel buiten mijn zinnen van woede. Ik moet toegeven dat ik verwensingen heb geschreeuwd en zelfs slagen heb uitgedeeld. Uiteindelijk sloot ik me, geheel ontlusterd door het gebrek aan volgzaamheid en toewijding van mijn bloedzusters, op in mijn vertrekken.

De volgende dag waren het Simotsjka en Clara, misschien wel mijn meest trouwe zusters, die aanboden om de nieuwe Messias bij mij te brengen. Verwarmd door hun loyaliteit stond ik hun aanbod toe, want hierdoor zouden we die nacht alsnog de Messias terug kunnen sturen naar de Heer, naar ik steeds zekerder wist voor de allerlaatste keer. De dromen die ik die nacht had gehad logen niet. Dat hadden ze nooit gedaan...

Tijdens de nacht dat ik me had opgesloten in mijn vertrekken was me een nieuwe gedachte helder voor ogen gaan staan. Er ontbrak nog steeds een onderdeel aan de ceremonie. We dronken wel het bloed van de Messias, ter bezegeling van zijn terugkeer, maar aten niet zijn brood. Ik wist het steeds zekerder dat ook dit een reden was waarom de ceremonie tot dusverre niet het gewenste effect had gehad.

Om die reden liet ik voor die nacht het haardvuur opstoken in de kelder en een kleine ketel met water boven het vuur hangen, zonder erbij te vertellen wat de bedoeling was. Toen die nacht uiteindelijk Simotsjka en Clara terug keerden, naar mijn verwachting met de jongen tussen zich ingeklemd, kookte het water al geruime tijd.

We vingden de ceremonie aan als altijd. Ik sprak mijn inmiddels bekende woorden uit tot God, ik hief de dolk en stootte toe. Simotsjka ving als altijd het bloed op om het tot ons te nemen.

Maar toen begon ik stukken vlees van de armen en de benen van het nog warme lijk van de jongen te snijden. Intussen keek ik elke zuster van mij doordringend aan. Ik wilde weten hoe ze reageerden op deze onverwachte handeling, ik wilde testen of ze inderdaad genoeg toegewijd waren aan onze missie.

Het stemde me geenszins tot tevredenheid. Ik zag in meerdere gezichten blijken van afschuw en afgrijzen, toen ik de dunne lappen vlees in het kokende water gooide.

"Here God", barstte ik los, luider en nadrukkelijker dan ooit, ook omdat ik boos begon te worden, "Sta ons toe op deze bijzondere avond, deze laatste ceremonie, niet alleen het bloed te drinken van de Messias, maar ook zijn brood te eten. Laat dat de bezegeling zijn van ons verbond en de taak die we vervuld hebben."

Met een vork haalde ik de stukken vlees uit de ketel en liet ze afkoelen terwijl de beker met bloed rondging bij mijn zusters. Opnieuw werd ik teleurgesteld: ik zag een duidelijke flikkering in hun ogen die verried dat ze bang van me waren.

Clara gaf de kelk aan mij en met een paar grote gulzige slokken dronk ik van het bloed. De inmiddels bekende sterke aromatische smaak verkwikte me en gaf me de kracht deze laatste proef te volbrengen.

"Eet nu, zusters, van het brood van de Messias zelf!"

Met die woorden plukte ik een stuk vlees van de vork en gaf het aan Simotsjka. Het vlees was nog grotendeels rood en verre van gaar.

Simotsjka pakte het Brood van me aan alsof het een levende rat was. Met snelle ogen spiedde ze naar haar medezusters, wellicht zoekend naar bevestiging. Die ze niet kreeg. Toen keek ze besmuikt naar mij en tenslotte beet ze, met de ogen dicht geklemd een heel klein stukje van het vlees af. Toen gaf ze het Brood snel door aan Anna.

Tenminste, dat wilde ze. Maar Anna weigerde het brood aan te nemen. Haar hoofd was rood van opwinding en tenslotte barstte ze in tranen uit.

"Nee, nee, ik kan het niet. Ik wil het niet...", schreeuwde met een verkramppt gezicht. En met die woorden draaide ze zich om en stormde de trap op, de ceremonie-ruimte uit. Simotsjka bleef enigszins verdwaasd met het vlees in haar hand staan, niet wetend wat nu toe te doen. Smekend keek ze naar Serafima, de volgende in de rij, maar die deed lange deed niets.

Ik zei intussen niets en keek met strenge blik toe wat er gebeurde. Tenslotte draaide Serafima zich langzaam om en liep ook zij weg uit de kring, richting de trap. Dotnara en Natasja die naast haar stonden twijfelden niet langer en volgden haastig hun voorbeeld. Alleen de laatste in de rij, Clara bleef staan.

Nog steeds in algehele stilte keek ik toe hoe de drie meisjes de trap opliepen en de kelder verlieten. De zware deur boven sloeg met een zachte klap dicht.

Simotsjka zuchtte, als om spanning af te voeren.

Ik keek haar aan, "Geef het Brood aan Clara", beet ik haar toe.

Simotsjka gehoorzaamde.

"Eet", beval ik.

En Clara at. Net als Simotsjka beet ze een heel klein stukje van het vlees af en slikte het meteen door. Zo snel ze kon gaf ze het vlees aan mij door. Ik rukte een groot stuk vlees af en vermaalde het in krachtige kaakbewegingen die mijn woede zullen hebben verraden. Want woedend was ik, om mijn bloedzusters en hoe ze de laatste ceremonie hadden onteerd.

"Laten we tot slot het Pater Noster bidden", gebood ik terwijl ik het laatste stukje vlees doorslikte en een beetje vrijgekomen bloed bij mijn mondhoek wegveegde.

En we baden, op plechtige toon, alhoewel de stemmen van Simotsjka en Clara behoorlijk trillerig klonken.

Met het "Amen" van het gebed eindigde de ceremonie.

"Ga heen", beviel ik zacht maar beslist.

De meisjes bedachten zich niet en haastten zich de kelder uit. Ik bleef lange tijd roerloos staan, me bezinnend over hoe ik hier mee om moest gaan.

"... ze is waanzinnig geworden, echt waanzinnig", klonk de hysterische stem van Anna.

"Misschien was ze dat al veel langer." Het was Serafima die dit zei.

"Ja, ze heeft ons maandenlang verleid met haar zogenaamde Gave Gods, maar ze is gewoon een maniak..." Clara. Dat viel me van haar tegen.

"Een godsdienstwaanzinnige..." Dotnara.

"We moeten de politie bellen, vanavond nog. Ik ben zo bang", klonk Anna's koortsachtige stem. Het was een tijd stil.

"Nee", klonk het tenslotte, "Geen politie. Geen niemand. We zitten er zelf veel te diep in. Ik zie maar één oplossing."

Er volgde een nieuwsgierig zwijgen. Ook ik was benieuwd wat Dotnara bevroedde.

"We vergiftigen haar", verbrak ze tenslotte de stilte, "morgenochtend bij het ontbijt. Cyaankali in haar thee. Ik heb het spul in mijn kamer..."

Dat was het. Ik hoefde niets meer te horen en draaide me weg van de deur van Anna's slaapkamer en sloop terug naar mijn eigen vertrekken. Het besef viel me zwaar: mijn eigen bloedzusters hadden me verraden en wilden me doden. Juist nu we geslaagd leken in ons doel. Verbitterd begon ik in mijn vertrekken enkele belangrijke spullen bij elkaar te zoeken. Zo moest Jezus Christus zich dus gevoeld hebben, toen bleek dat hij was verraden door zijn eigen discipelen. Ik was onthutst. Maar tegelijkertijd wist ik precies wat er moest gebeuren.

Toen ik mijn kleine reiskoffer had gevuld, verliet ik mijn vertrekken, voor het laatst. Bij Anna's slaapkamer hield ik stil en opnieuw hield ik mijn oor tegen de deur.

"... omzichtig te werk gaan. We moeten om genade smeken bij zuster Dinera, haar weer gunstig stemmen, en dan... toeslaan." Het was opnieuw Dotnara die sprak. Blijkbaar waren ze hun plannen aan het fjnslijpen. Jammer dat die nooit tot uitvoer zouden worden gebracht. Ik haalde de sleutel uit mijn zak, stopte die in het slot van de deur en draaide hem een slag om. Ik hoorde hoe de meisjes meteen gealarmeerd hun verachterlijke slangachtige gekonkel staakten. Ze waren ongetwijfeld verbaasd: niemand van hun wist dat ik de sleutels van alle kamers in dit huis in bezit had. Ik had altijd gezegd dat de vorige bewoners ze kwijt waren geraakt. Slim: ik had toen al geweten dat het ooit van pas zou komen. Net zoals de tralies die ik op alle ramen had laten zetten.

Mijn bloedzusters zaten hopeloos in de val.

Terwijl ik de trap naar de hal afliep hoorde ik hoe wanhopig aan de deur getrokken werd. Ik liep rustig maar beslist door, licht geamuseerd.

In de woonkamer pakte ik een brandend stuk hout uit de haard en stak hiermee één voor één alle gordijnen aan, met de sacrale toewijding die ik normaliter bewaarde voor als ik voorging in een mis. Toen de rook de ruimte vulde verliet ik de kamer richting de hal. Vergenoegd hoorde ik hoe er boven steeds wanhopiger gebonkt werd op de deur en hoe er werd geroepen om hulp.

Misschien hadden ze de eerste rook al opgemerkt.

Ik opende de voordeur en verliet, nu voorgoed, het huis. Pas aan het einde van het lange pad richting de stallen draaide ik mij om. Helder oranje rood licht vulde elk raam op de begane grond. Spoedig zou het vuur het hele huis vullen. De meisjes zouden niet aan hun lot ontsnappen. Ik keek op mijn horloge. Als ik opschoot kon ik nog vanavond met de trein Moskou verlaten. Ja, ik had besloten op reis te gaan. Op reis naar waar God me maar ook naartoe zou sturen. Want ik wist zeker dat hij me spoedig een nieuwe opdracht zou geven.

